

Zajišťovací částka budiž stanovena při čistém jmění podle stavu dne 1. března 1919

nad 20.000 K	do 100.000 K	5 procenty,
„ 100.000 „	„ 300.000 „	10 „
„ 300.000 „	„ 600.000 „	15 „
„ 600.000 „	„ 1.000.000 „	20 „
„ 1.000.000		25 „

čistého jmění.

Čistým jměním rozumí se hodnota předmětů majetkových, podrobených soupisu podle zákona ze dne 25. února 1919, čís. 84 Sb. z. a n., a ze dne 27. června 1919, čís. 369 Sb. z. a n., a příslušných nařízení, po srážce dluhů a břemen, podle stavu dne 1. března 1919.

Srazení se smějí jen dluhy a břemena, která jsou s majetkem soupisu podrobeným v hospodářské souvislosti.

Způsob zajištění bude vládním nařízením blíže označen.

§ 4.

Výše požadované jistoty není pro budoucí uložení dávků samé nijak závazná.

Zajišťovací příkaz může být proveden řízením správním nebo — pokud toho jest potřebí — soudním; průkazu nebezpečí není třeba.

K návrhu berní správy povolí exekuční soud na základě příkazu co do částky v něm uvedené exekuci zajišťovací až do zapravení dávky z majetku.

§ 5.

Výši čistého jmění zjistí zatímně berní správa buď na základě pomůcek úředních, nebo výsledkem aspoň dvou znaleckých důvěrníků. Není-li se obávati zvláštního nebezpečí, budiž dána straně krátká lhůta, aby prokázala čisté jmění.

§ 6.

Vydání zajišťovací příkazu jest příslušna berní správa, v jejímž obvodu strana má bydliště (sídlo) nebo se zdržuje, nebo má domovské právo (§ 176, odst. 3., zák. o os. daních), jinak berní správa, v jejímž obvodu se nalézá majetek, nebo největší část majetku.

§ 7.

Proti zajišťovacímu příkazu může vyzvaný podat do 30 dnů rekurs k zemskému finančnímu ředitelství, na Slovensku ke generálnímu finančnímu ředitelství v Bratislavě, v Podkarpatské Rusi k finančnímu oddělení civilní správy v Užhorodě.

Podání rekursu neodnímá zajišťovacímu příkazu účinnosti.

Nerozhodne-li odvolací úřad o rekursu do 3 měsíců, ztratí jistota na základě zajišťovacího příkazu poskytnutá či vymožená platnost.

§ 8.

K dobrovolnému zrušení společnosti nebo ku přeměně její v jinou právní formu (na př. změna společnosti s omezeným ručením v akciovou společnost, nebo naopak) jest zapotřebí svolení berní správy, příslušné k zajištění dávky. Do oděření jmenovaného svolení možno si stěžovati do 8 dnů k zemskému finančnímu úřadu.

Nabyli-li někdo podniku po vyhlášení tohoto zákona, ručí do 15% nabývací ceny za dávku z majetku, která bude dřívějšímu majetníku předepsána potud, pokud jest vydobytí dávky převodem podniku u posavadního majetníka ohroženo.

§ 9.

Práva a povinnosti, které tento zákon ukládá berním spráвам, konají na Slovensku a v Podkarpatské Rusi finanční ředitelství.

§ 10.

Provésti zákon, jenž nabývá účinnosti dnem vyhlášení, ukládá se ministru financí a ministru spravedlnosti.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Sonntág v. r.

Dr. Veselý v. r.

Čís. 135.

Zákon ze dne 19. února 1920

o poměru pražských universit.

§ 1.

Česká universita jest pokračovatelkou starobylého vysokého učení Karlova.

Jména obou pražských universit, ustanovená zákonem ze dne 28. února 1882, č. 24 ř. z.: „Česká universita Karlo-Ferdinandova“ a „Německá universita Karlo-Ferdinandova“ se zruší, České universitě vrací se jméno „Universita Karlova“. O jménu německé university rozhodne se zvláštním zákonem.

§ 2.

Společenství jmění a práv obou universit a jejich fakult budiž rozvázáno.

Ministerstvo školství a národní osvěty se zmocňuje, aby vyslechnouc zúčastněné činitele, přidělilo jmění a práva, která byla dosud společná, té či oné universitě nebo fakultě, anebo je mezi ně rozdělilo oceňujíc spravedlivě všechny okolnosti.

Újma, která by snad byla způsobena jedně z obou universit novými opatřeními na základě

tohoto zákona v oboru práv majetkových, budíž vyrovnána novými stavbami, jichž se oběma universitám dostati má.

§ 3.

Karolinum zapsané ve vložce č. 159 desk zemských, přiznává se universitě Karlově do výlučného vlastnictví. Německé universitě vyhrazuje se právo užívati části Karolina v dosavadním rozsahu tak dlouho, dokud nebude vybudována pro ni nová stavba, nebo pokud jí nebudou přikázány dostačující místnosti náhradní.

§ 4.

Universitní archiv a registratura až po rok 1882 jsou důsledkem ustanovení § 1 vlastnictvím university Karlovy. Této náleží také jejich správa. Užívání jejich se strany německé university bude upraveno statutem, jež vydá ministerstvo školství a národní osvěty vyslechnouc obě university.

§ 5.

Z téhož důvodu jsou starobylé insignie, pečeti, knihy, obrazy a jiné památky, jež patřily universitě pražské před platností zákona ze dne 28. února 1882, č. 24 ř. z., vlastnictvím university Karlovy. O způsobu odevzdání těchto předmětův universitě Karlově rozhodne ministerstvo školství a národní osvěty a ustanoví, pokud za ně dostane německá universita věci náhradní.

§ 6.

Vědecké ústavy obou universit, jejich předměty a zařízení se jim ponechávají. Universitě Karlově však buďtež z nich odevzdány věci památné nebo pro historický vývoj pražské university cenné, kterých se dostalo různým ústavům university německé provedením zákona ze dne 28. února 1882, č. 24 ř. z.

V pochybnostech o tom, mají-li tyto věci vlastnosti právě uvedené, rozhoduje ministerstvo školství a národní osvěty, jemuž náleží také rozhodnouti o způsobu odevzdání těchto věcí universitě Karlově.

§ 7.

Pražská hvězdárna s dosavadním inventářem jest samostatný státní ústav, jenž s universitami nesouvisí.

§ 8.

Deskový statek Michle, Malešice a Štěrboholy, zapsaný ve vložce č. 910 desk zemských pro fond universitní, prohlašuje se za vlastnictví státu Československého, jenž přejímá povinnost plniti účel, jemuž je statek tento věnován.

§ 9.

Ministerstvo školství a národní osvěty upraví nově přiděl nemocných klinikám a těl anatomickým ústavům.

§ 10.

Také veškerá ostatní ustanovení zákona ze dne 28. února 1882, č. 24 ř. z., se zrušují.

§ 11.

Tento zákon nabývá působnosti dnem vyhlášení a provede jej ministr školství a národní osvěty v dohodě s ostatními nejvyššími úřady správními.

T. G. Masaryk v. r.

Tusar v. r.

Habrman v. r.

Čís. 136.

Nařízení vlády republiky Československé ze dne 4. března 1920,

kterým se zakazuje zpracovati kozlečiny domácího původu na obuv.

Na základě zákona ze dne 24. července 1917, čís. 307 ř. z., a uherského zák. čl. LXIII. z roku 1912 a čl. L. z roku 1914 nařizuje se takto:

§ 1.

Kozlečiny domácího původu do váhy 27 dkg jedné kůžky v suchém stavu (100 kůžek do váhy 27 kg) nesmějí býti vydělávány k účelům výroby obuvi a zpracovávány na obuv.

Z tohoto zákazu vyňaty jsou kozlečiny vydělané do konce měsíce února 1920.

§ 2.

Přestupky tohoto nařízení, obcházení jeho a každé spolupůsobení při tom budou trestány, pokud nepodléhají přísnějšímu trestu, politickým úřadem první stolice, na Slovensku a v území Podkarpatské Rusi administrativními policejními vrchnostmi, peněžitou pokutou do Kč 10.000 nebo vězením do 3 měsíců.

§ 3.

Nařízení toto nabývá účinnosti dnem vyhlášení.

Provésti je ukládá se ministru obchodu v dohodě s ministrem pro zásobování lidu.

Tusar v. r.

Sonntág v. r.

Dr. Beneš v. r.

Dr. Veselý v. r.

Habrman v. r.

Prášek v. r.

Staněk v. r.

Klofáč v. r.

Dr. Winter v. r.

Dr. Heidler v. r.

Dr. Franke v. r.

Houdek v. r.